

A Biblioteca de Meiro

Manuel Ángel Mendiña Pastoriza

Non sei canto tempo leva a aldea de Meiro facendo un labor etnográfico e cultural tan importante, supoño que con tirar de hemeroteca xa tería a dúbida solucionada, o que non ten solución e que ademais me resulta vergonzoso é que en todo este tempo non participase nin sequera como visitante en algunha das moitas actividades que nesta aldea se desenvolven arredor do millo corvo principalmente. Como o de falar do que se descoñece sempre o considereirei unha temeridade, á hora de participar nesta publicación pareceume o máis axeitado facer unha pequena homenaxe ao único logro da Asociación Cultural Deportiva e Xuvenil de Meiro que coñezo de primeira man, a biblioteca.

Cando a principios do ano pasado me dixeron que en Meiro ían abrir unha biblioteca, e que seguramente eu estaría encargado de pola en funcionamento; non é que tivera unha visión reveladora na que se podía ver claramente que esa sería a vivencia máis enriquecedora da miña vida, pero si me pareceu que como experiencia podía ser bastante interesante, como así foi, e como así vou a intentar plasmar nas seguintes liñas:

O día 1 de outubro abriu as súas portas a Biblioteca de Meiro e como si dunha grande superficie ou dun centro social se tratase, alí estaba a plana maior dos representantes da política e cultura do Concello de Bueu..... ben, quizais esaxerei un pouco, mellor o deixo en que o concello mandou representación. Tampouco faltaron os fotógrafos dos xornais con máis tirada da Comarca para inmortalizar o momento. En representación da Asociación Cultural Deportiva e Xuvenil de Meiro estaba Sandra: ¡Ola Sandra! E uns intres antes das consabidas fotos chegou Rosa, a profesora da Escola Unitaria de Meiro ademais de veciña de traballo, cos seus quince alumnos: Javi, Tati, Álvaro, Dani, Pedro, Yaiza, David, Miguel Ángel, Saray, Pablo, Noe, Isabel, Aitor, Alba e Vero ¡Saúdos para todos!

Este foi o meu primeiro día na nova biblioteca do concello, perdón, na segunda máis nova; Cela xa ten biblioteca. Eu sabía que despois dunha sesión de apertura tan impresionante viría a crúa realidade; Meiro tampouco é un sitio tan grande, á

xente cústalle bastante entrar nos lugares onde se concentra a cultura etc. Ademais a min entroume o que se podía chamar Síndrome do local petado; a miña ilusión era que a biblioteca estivera chea dende as 4 ata as 8. Pero coma a todo iluso a realidade bateume con forza nos focíños, e neses primeiros días que eu andaba cos morros inchados, unha compañeira que xa tiña pasado por un proceso similar abriume os ollos:”....Pero non te preocupes por iso, unha biblioteca non é como unha carnicería, onde o obxectivo é ter a xente gardando cola diante do mostrador. Unha biblioteca é un servizo público que ten como función atender aos usuarios, nada máis e nada menos.” Así que intentei poñer os pés no chan, esquecerme das cifras e centrarme en traballar para que a xente supera que dispoñía dun novo servizo e que ademais funcionaba ben (a verdade, é que hai momentos en que a optimista non me gaña ninguén); e como si dunha campaña electoral se tratase tracei un plan de actuación ¿ Cales son os potenciais usuarios dunha biblioteca de aldea? Os nenos.

Biblioteca de Meiro. Foto: Gonzalo Núñez.

Aos máis cativos xa os tiña enganchados gracias a Rosa, a súa mestra; tódolos luns ademais de contarlles un conto, lles prestaba un libro ata o luns seguinte. Ao resto dos rapaces mandeilles unha carta onde os invitaba a que viñeran a súa biblioteca para usar as inigualables instalacións que estaban a súa enteira disposición. E tamén lles organizei un concurso de debuxo do que saíu o simpático Carmeiriño, a mascota oficial da biblioteca de Meiro.

Como tampouco se trataba de dirixirse só aos nenos tamén quixen intentar conseguir que a xente maior se achegase á biblioteca. Mais non sabía moi ben por onde empezar ata que Victoria, a presidenta da Asociación, faloume de que coñecía a xente maior á que lle gustaba ler pero que por problemas de mobilidade ou pola distancia non podían vir á biblioteca, e que unha boa idea podía ser levarlles os libros ás súas casas. A min tamén me pareceu unha estupenda iniciativa, e así foi como a biblioteca de Meiro puxo en marcha unha novedosa oferta bibliotecaria, o préstamo a domicilio. Despois de promover a institución, -a título persoal, teño que dicir que as dúas tardes que pasamos Victoria e máis eu co Señor Paco O Rin Ran e co Señor José Santos Vilas, foron para min algo que sempre terei moi presente, e si algún día chego a vello gustaríame ter as ganas de saber, de falar e o sentido do humor destes dous homes. A verdade é que si de algo me laio nestes tres meses é de que os problemas político-burocráticos non deixaron que a biblioteca

empezase a funcionar antes.

Ademais dalgúns erros gramaticais que se me habían de escapar, o feito de que a palabra biblioteca apareza tantas veces e resaltada graficamente responde a unha razón totalmente intencionada, facer unha aclaración necesaria nestas liñas que teñen como intención principal agradecer a experiencia que tiveron a sorte de vivir na biblioteca de Meiro. Xa sei que a nivel administrativo ten a denominación de Axencia de Lectura, pero si nos atemos ao sentido moral, é unha biblioteca tan biblioteca como a Central Municipal (esta é a segunda e última vez que vou utilizar a linguaxe administrativa). Ademais se atendemos a definición que de biblioteca da o dicionario da Real Academia Galega da Lingua: "Conxunto ordenado dun número elevado de libros particulares ou destinados á lectura do público. Peza dunha casa ou edificio onde están reunidos un conxunto grande de libros para poder deles. Moble onde se colocan os libros." Só se pode entender que o de Meiro, ao menos moral e lingüisticamente, é unha BIBLIOTECA. Supoño que algúns pensarán que non é para tanto, que só é outra forma de chamarlle a un mesmó local, pero para min a palabra axencia ten un significado si non negativo, si relacionado co mundo dos cartos ou dos negocios, axencia tributaria, axencia bancaria ou axencia de seguros. Xa me dirán onde se atopan as connotacións de cultura ou de entretemento que só con escoitar a palabra biblioteca ocupan as nosas mentes, por ningures

Biblioteca de Meiro. Foto: Gonzalo Núñez.